

מסורת הש"ס

(א) לקחן זה, (ב) ויחזקו
 ויחזקו, (ג) ויחזקו, (ד) ויחזקו
 ויחזקו, (ה) ויחזקו, (ו) ויחזקו
 ויחזקו, (ז) ויחזקו, (ח) ויחזקו
 ויחזקו, (ט) ויחזקו, (י) ויחזקו
 ויחזקו, (יא) ויחזקו, (יב) ויחזקו
 ויחזקו, (יג) ויחזקו, (יד) ויחזקו
 ויחזקו, (טו) ויחזקו, (טז) ויחזקו
 ויחזקו, (יז) ויחזקו, (יח) ויחזקו
 ויחזקו, (יט) ויחזקו, (כ) ויחזקו
 ויחזקו, (כא) ויחזקו, (כב) ויחזקו
 ויחזקו, (כג) ויחזקו, (כד) ויחזקו
 ויחזקו, (כה) ויחזקו, (כו) ויחזקו
 ויחזקו, (כז) ויחזקו, (כח) ויחזקו
 ויחזקו, (כט) ויחזקו, (ל) ויחזקו

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

ומתחילת מסייעא ליה.
נתינת מדרעת צ"ג חסור
כשתבן דרבי הכל מותר
לדחות צער הבל חלות
קרעטל בפיה משום חנונו
הוא, ור' יוחנן קשואל
אמר וכן הלכה, והני מילי
בבהמה דגורות דמשום
חנונו, אבל קטנים משום
צער הוא, כדרי' אסורין
לעזת היסחין בקרעטלין
שבפניהם אבל בחצר שרי.
מסובין, וני חנונו, תני
יזעא דם באני שעל גבי
(בהמה) (החכה) ובקשעל גבי

[illegible]

ואו במזמור של יקראקש העינבל שנכתב: וזו. "חִשְׁקֵי־יָם. עֵינָבֵל
נִבְדִּי": "נבד" – נבדל. כלומר וזו נבדלה מכל שאר ה"חִשְׁקֵי־יָם" שהם
למקלמ (דף מד): דמיון במרחק דלדלי חִשְׁקֵי־יָם: מאי ללו.
היינו שיש להם דמיון דלדלי חִשְׁקֵי־יָם וזו להם נשוא לשמו
ממנו: הקרקע ותולה להן ערסקל לחענו וקשיא לשמואל: קטנים.
הריכוזיותהן גבוהה ואחרן קטן ויש להם עשר לשון ע"ה הקרקע ואחיל:
דומים

במה בהמה פרק חמישי שבת

ידיהוא שקשורה 15 מע"ש.
מלבד החמור אבל
לפרש דצאנה קשורה מע"ש
פור"ת פירש דמיחזי כאילו

גמ' אמר שמואל "והוא שקשורה לו מע"ש
אמר רב נחמן מתני' נמי דיקא דקתני ^א אין
החמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה
לו הוי דמי אילמא שאינה קשורה לו כלל
פשיטא דילמא נפלה ליה ואתי לאתויי אלא
לאו שאינה קשורה מע"ש מככל דרישא
שקשורה לו מע"ש ש"מ תניא נמי הכי ^ב חמור
יוצא במרדעת בזמן שקשורה לו מע"ש
וילא באוכף אע"פ שקשורה לו מע"ש רבן
שמעון בן גמליאל אומר אף באוכף בזמן
שקשורה לו מע"ש ובלבד שלא יקשור לו
ממסריכן ובלבד שלא יפשוט לו רצועה תחת
זנבו בעא מיניה רב אסי בר נתן מ'ר' חייא
בר רב אשי מהו ליתן מרדעת על גבי חמור
בשבת אמר ליה י'מותר א"ל וכי מה בין זה
לאוכף אישתקא איתכיה י'אוכף שעל גבי
חמור לא יטלטלה כדו אלא מוליכה
ומביאה בחצר וזהו נופל מאילו מוליכה
ליטול אמרת לא להניח מיבעיא אמר ליה
ר' זירא שבקיה כרכיה סביא ליה דאמר
רב חייא בר אשי אמר רב תולין ^א טרסקל
לכחמה בשבת וקל וחומר למרדעת ומה
התם דמשום תענוג שרי הכא דמשום צער
אלא כל שכן שמואל אמר מרדעת מותר
^ב טרסקל אסור אול' ר' חייא בר יוסף אמרה
לשמעטא דרב קמיה דשמואל א"ל אי הכי
אמר אבא לא ידע במילי דשבתא ור' הכי
כלום כי סליק ר' זירא אשכחיה לר' בנימין
בר יפת דיתיב וקאמר ליה משמיה דר' יוחנן
נותנין מרדעת על גבי חמור בשבת א"ל
^ג י'ישר וכן תרגמה ארי'ך בבב' ^ד ארי'ך
מנו שמואל והא רב נמי אמרה אלא שמעיה
דהוה מסיים ביה ואין תולין טרסקל בשבת
א"ל י'ישר וכן תרגמה ארי'ך בבב' דכולי
עלמא מיהת מרדעת מותר מאי שנא מאוכף
ושאני התם דאפשר דנפיל ממילא אלא פפא
אמר כהן לחממה כהן לצננה לחממה אית
לה צערא לצננה לית לה צערא והיינו
דאמרי אינשי חמרא אפי' בתקופת תמוז
קריא לה מיתכי ^ה לא יצא הסוס בזוג
שועל ולא ^ו בהוריות שבין עיניו ^ז לא יצא
הזב בכים שלו ולא עוים בכים שבדדיהן
ולא פרה בחסום שבפיה ולא סייחים
בטרסקלין שבפיהם לרה"ד רבן כהמה
בסנדל שברגליה ולא בקמיע אע"פ שהוא
מומחה וזו חומר בבמה מביאם אבל
יוצא הוא באגד שעל גבי המכה ^ח ובקשישין
שעל גבי השכר ובשיליא המדולדלת בה
^ט ופוקקין לה זוג בצוארה ומטיילת עמו כחצר
קתני מיהת ולא סייחין בטרסקלים שבפיהם
לרה"ד לרה"ד הוא דלא הא כחצר שפיר דמי
מאי לאו בגדולים ומשום תענוג לא
י'בטנים ומשום צער דיקא נמי דקתני

לחממה כאן לצנוה ומתני'
לקמן נמי פליגא אדרב כד
ומשום תענוג. וא"ת ומא'
שנחלה מע"ש אבל לחלות
מדנקט רה"ר גבי טרסקל
אלא נקט רה"ר

..

הוא קשורה מע"ש הוא משאוי ועוד יש
תחזי כמתכנין להוצאת המרדעת וה"ר
תכנין להוליך הצהמה למקום רחוק:
איל"מא שאינה קשורה 15 ב"מ

פשיטא. ולא נע
למספר דמרישא שמעיין לה דקמי
בזמן שהיא קשורה הא אינה קשורה
לדך דרך משיות און במסכת ע"ז
דף נ"א אלו דברים אסורין באיילה
בכשים שדרן לתת לחזק יין כו'
ובספרא (שם דף נ"א) קמי ואלו
מותרים באיילה כו' ובכשים שאין
דרגן לתת כו' ובפרק אלו טרפות
והולין דף נ"ב) קמי אלו כשרות
לש"ג דליתא מנייהו דשמע' מרישא
(והא"ת) ובפסוט מרישא דבקשורה
מזכיר שבת אירי מדלעטרין לית לה
בזמן שהיא קשורה בדלאו אלא
ידע' דאירי בקשורה דאי באינה
קשורה פשיטא דאסור דילמא ופלה
ואמי לאמרי דקאמר הכא איילמא
כו' אלא ודאי בזמן קשורה מש"ס
קמי וי"ל דמרישא אלא מפשט
דאדרבה ה"א דלמי תנא בזמן שהיא
קשורה לנאמנ' דלמי קשורה שבת
דאי לא תנא ה"א דא"ל דוקא בקשורה
לו מנ"ל אלא בקשורה שבת אלא
קמ"ל לבי דיק מסיפא:

מהו יצית המרדעת ע"ג חסור בשבת. ואין לאסור חסור האין כלי מיטל אלף לנדר חסור נדמה חשיב כנדר היטול כיון דיכול למוסרה ולהולכה בכל מקום ויבא חסר בר נתן דנעי אס אסור אין לפרש משום דמיחוי כרואה הוליק אבנמה למקום רחוק דל"כ יריי דייק מתקין דשרי טרסקין כיש מרדעת. ואין לפרש נמי דנעי למיסר בחלו אסור רשין דלאמר גבי אשה גפי' בזה (לקמן דף סד:) דגבי כהמה לא גזור דתנינן בסמוך גבי זוג ומטיילת עמו בחור אלא רשין דל"י דשעתא משום טרחא דשבת ואע"ג דשריא קולוף בפ"ג דבילה (דף גה.) התם י"ש לא דער ביוסר א"י לא שרי אלא ביי"ש אכל בשבת אסור:

אוֹכֵלָה שֶׁעַל הַחֲבוּרָה. וְאֵלֶּיךָ יוֹשֵׁי הָאוֹכֵלָה
 יוֹשֵׁר וְיָשׁוּב כְּדֹמָיִם בְּכָל יוֹם כִּתְּרִי
 גִּבּוֹר הֵימָּה כִּבְחָמוֹ טַעֲמוֹהֶם טַעַל כִּי יִיָּלֵךְ
 הַדָּמָס מִיָּמִיר בְּשָׁקֹן שֶׁשּׁוֹלֵל הַכֹּהֵנִתָּה
 לְהִתְקַלְקֵל אֶל מִתְּחַת הָאוֹכֵלָה לֹא מִזֵּל
 הַכֹּהֵנִתָּה לְהִתְקַלְקֵל לֵב לֹא מִיָּדוֹ:
תּוֹלִין מִשְׁכָּל. וְאֵלֶּיךָ וְחֲסִידֵי מִשּׁוֹם
 יִשְׁתַּחֲוֶה כְּנֻעָה כִּי יִכִּי דֹאסָר
 הַלְעִיזָה נָע עַל גִּבּוֹ דִּקְל כִּסְכָּת מִשּׁוֹם הַשְׁתַּחֲוֶה
 מִתְּחַבֵּר וְיִיֵּל מִשְׁמַע הַנְּעִיפִים אֵלֶּיךָ
 וְכִי אֵלֶּיךָ מִשְׁמַע הַכֹּהֵנִתָּה כִּי וְכִי
 אֵלֶּיךָ כִּרְבִי מִן דְּבִי לְמִסְכָּר מִשּׁוֹם
 לִימָחֵל אֶחָד הַשְׁתַּחֲוֶה כְּנֻעָה (מ"ח):
אִירִידִךְ. שֶׁסֶּם אֶלֶּךָ כְּדֹמָיִי (אִירִידִךְ
 מִלֵּךְ אֶלֶּךָ (כְּרֹאשִׁית י"ד)

[illegible]

כגון

עין משפט
נר מצוה

כא א ב תי"ז פ"ד מהל'
שבת ה' י' סמן למלך
סה טו"ע ח"ת ט"ז
סעף ז'
כב ג תי"ז שס ה' יג
טו"ע שס סעף ז'
כג ד תי"ז שס טו"ע שס
סעף ט'
כד ה תי"ז שס טו"ע שס
סעף י'
כה ו תי"ז שס טו"ע שס
סעף יא'
כו ז שס סעף יב'

לעזי דעם

פיטערזל. סמלון
(רחמת-חזה).
פרש"א. רחמת-זנב.
אישקלויט
[אישקלויט"א]. זוג
(פסעמן יד).
בטדויל (בטדויל). ענבל
(לשון הפסעמן).

ב. נסים גאון

[illegible]